

Jip en Janneke

Projectgroep 2007 II, augustus 2007

Als we elkaar even nodig hebben roepen we over de muur. En we hebben elkaar heel wat nodig... Als je jezelf hebt opgesloten in de tuin, als er Costaricaans monopoly gespeeld gaat worden, als de een opeens twee woordenboeken heeft en de ander er net even niet uit een ingewikkelde zin komt... Maar vooral veel voor werk.

Maandagochtend wordt erover de muur gemeld dat de Pinto er in zit, de tandjes zijn gepoetst en de computer aanstaat om de lessen voor de komende week voor te bereiden. Elke week staat er een sportinstuif, kleutergymles, voetbaltraining en drie ochtenden gymlessen op Pestalozzi op het programma. Vanachter de computer zien we het steeds donkerder worden en hopen we dat het deze keer een beetje mee zal vallen met de regen.

Met een grote paraplu gaan we op maandagmiddag de huizen in de buurt langs in de hoop dat de kids mee mogen om spelletjes te doen met die gekke Hollanders, die zich na zes keer een nat pak nog steeds niks aantrekken van de regen en gewoon voor een zevende gaan. Maar veel kinderen weten hun ouders inmiddels over te halen en komen we met een hele stoet bij de ACJ.

Op dinsdagochtend kunnen we onze benen insmeren want tijdens de les voor de 'Kinder' schijnt altijd de zon. Na deze les gaan we snel naar school om de jongens en de meiden nog even te helpen herinneren dat ze vanmiddag op de voetbaltraining worden verwacht. "¡Hasta, las dos, profi!" Maar een uurtje voor die dos vallen de eerste dikke druppels alweer uit de lucht en roepen Jip en Janneke nog even over de muur dat wat nu valt, straks in elk geval niet meer kan vallen. Regenpak aan en op naar het veld. De kinderen hier zijn wel gek, maar niet zo gek als wij en zitten allemaal binnen. Waar we hén kunnen vinden weten we nog niet en ook niet hoe we ervoor kunnen zorgen dat we ze meekrijgen. Maar elke nieuwe ingeving wordt over de muur geopperd.

De volgende dag hoeven we in elk geval niet bang te zijn dat we het stil zullen hebben. Om zeven uur worden we uitgebreid begroet door een kudde enthousiaste, maar enigszins losgeslagen leerlingen. 'O juf, mogen we elkaar niet slaan en vindt u lolly's tijdens de gymles niet zo'n goed idee? Dan zegt u dat toch gewoon?'

Zo makkelijk gaat het niet helemaal, maar een hoop dingen gaan al heel erg goed. Het kost wat extra energie, maar dat hebben we zat, want we krijgen allebei super goed te eten.

Dertig leerlingen, tien nieuwe regels, want er mag veel hier..., iedereen drie keer waarschuwen (veel ook zes of zelfs twaalf), straffen uitdelen, kijken of het aankomt, nog een keer uitleggen, kijken of het nu goed gaat en dan de veren in de kontjes...

Maar elke les is een klein feestje, want er worden enorme stappen gemaakt. Als juf zegt dat iets niet mag, soms wordt je er zelfs voor aan de kant gezet en als je het erg bond maakt mag je de rest van de les niet meer meedoen, dan is het slimmer om dat gewoon niet meer te doen. En eigenlijk is het super handig dat zij beslist wat wel en niet mag. Want als je weet hoe de juf wilt dat je je gedraagt, dan is het heel makkelijk je best te doen om je goed te gedragen en als dat dan lukt, dan krijg je een complimentje of een knuffel van die juf. En dan kan je trots zijn op jezelf..!! Voor alle kids is het fijn om te weten wat er van je verwacht wordt. Als je iets doet wat niet mag krijg je straf en als je doet wat je moet doen dan wordt dit gezien en gewaardeerd. Maar het lijkt wel of deze kids dit niet zovaak meemaken. Het duurt wel even, voor ze begrijpen dat we willen dat ze stil zijn en niet willen dat ze elkaar laten struikelen, maar als ze het begrijpen vinden ze het super leuk om te proberen de juf blij te maken. Het lukt niet altijd..

maar met elkaar blijven we oefenen. En ze groeien een meter bij ieder eenvoudig complimentje!!
Na zo'n dagje wensen Jip en Janneke elkaar over de muur tevreden 'buenas noches'

